

Juli 2009

We zijn zeer duidelijk geweest met de uitnodiging. In alle navigatie computers voer je bovendien een postcode in als je dat wil. En op internet met routeprogramma's is het niet anders. Op zich vind ik het dan knap als je om 10 uur in Laren N.H. staat en de Witkamp niet kunt vinden. Er is ook geen Dorpstraat kom ik net achter bij de ANWB. En toch is er iemand die het heeft geprobeerd. Maar gelukkig heeft Rob de lunch wel weten te vinden.

Voor mij gaf de Garmin aan dat het 163 km is naar het beginpunt. Het is mooi weer en ik verwacht dat het gezellig gaat worden. Dus om 08.00u op pad. Bij de laatste benzinepomp voor Laren Gelderland staat een Sky Rider te tanken, Ton Rentier. Dat is mooi, kunnen we samen oprijden naar de Witkamp. Dat gaat nog bijna fout want zijn briefje zegt een afslag verder dan mijn Garmin. Maar Ton volgt toch. We zijn de eersten.

Mooi terras dus bestelt Ton koffie voor ons tweeën. Ondertussen komen er meer enthousiastelingen met goede navigatie. Het gaat druk worden weet ik. Rond de 25 motoren. Dat wordt een hele klus om bij elkaar te houden. Maar ik heb er een goed gevoel bij want Anne voorop en Henk aan de staart moet goed komen.

De bakker komt net op tijd het gebak brengen. Ze hebben het verkeerd begrepen want we krijgen luxe gebak en niet slechts appelgebak. Ook lekker.

Ik praat even bij met deze en gene. Daan Paré heeft een motor gehuurd en was bang niet op tijd te zijn. Is ruim op tijd en in Gelderland. David Schrier is na ruim drie jaar weer een keer aanwezig. Na een zijn pensionering een avontuur bij Malaysian gehad en nu gezagvoerder bij Ryan Air. Da's werken.

Henk houdt een praatje om iedereen weer scherp te krijgen. Het is goed dat er iemand is die ons regelmatig even weer de regels verteld. Met zo'n grote groep moet je het goed doen.

Groot nieuws; Jaap heeft na tien jaar een nieuwe motor. Nog wel een Triumph maar nu in een kleur die weer past bij zijn baard. Het felle rode is er een beetje af door het ingemengde grijs. Daarom is oranje een betere kleur. Past mooi bij elkaar. Ik moet eerlijk zijn, het is een mooi motor. Jaap vertelde dat hij er ook prettiger op zit. Iets rechter op. Dat is beter voor zijn nek. Rijd nog steeds als de brandweer.

Peter van Berkel heeft het nu ook over een andere motor kopen maar ik ben even kwijt wat voor één. Hij probeerde mij zijn huidige motor weer te verkopen. Sorry, geen geld. En die Pan rijdt nog zo lekker.

Het wordt tijd om te gaan rijden. Kost even wat tijd om 25 motoren gestart en achter elkaar te krijgen. Sorry het zijn er maar 24, er staat nog een motor elders. Daar gaan we. Ik rijd achter de heer en mevrouw Vennik. Merel is er bij op een mooi gooi en smijt Yamaha fietsje.

Al bij het eerste stoplicht gaat het mis, het springt na een man of vier op oranje en er wordt netjes gestopt. Maar dat kreng heeft moeite met motoren detecteren en we blijven een eeuwigheid staan. Dus gaat Anne maar vast tanken met de eerste motoren. Dat had ik netjes van tevoren gedaan. Zo is het toch afgesproken!

Eindelijk zijn we weer op pad. Een mooi tempo. Dat tempo wordt in Delden onderbroken door de rolstoelvierdaagse. De verkeersregelaar brengt ons tot stilstand en ook dit keer weten we onze handen thuis te houden zoals dat hoort. Persoonlijk ben ik onder de indruk van de rolstoelers. Vier dagen met je armen malen, chapeau! Goede begeleiding overigens. Verkeersregelaars, busjes, fietsbegeleiders, etc. Maar vooral grote enthousiaste glimlachen. Je kunt niet anders dan af en toe zwaaien naar ze.

We stoppen net op tijd op een landweggetje want mijn blaas is niet berekend op 3 koffie. Een boom biedt uitkomst. Mooie gelegenheid om even langs de motoren te lopen. Dat voedingskabeltje van de Garmin op de Triumph van Jaap loopt vreemd langs de voorvork. Valt even tegen. Komt omdat Jaap het nog mooi moet wegwerken. Zit er een jack aansluiting op de motor maar

wel op een vreemde plek; links bij je knie. Wel dicht bij de accu.. We kijken nog even kritisch verder. Geen strapje in de buitenschaal van de koffer, gemiste kans. De uitleg is dat er tassen bijhoren die er mooi inpassen. Stikjaloers zijn we. Wel een strapje in onze koffer maar geen tassen. Bij mij past er heel goed een opgevouwen Albert Heijn of Super de Boer tas in. Als David alles aan zijn Harley, met geleend gereedschap, weer heeft vastgezet kunnen we verder.

Ook dit deel van Nederland is prachtig. Veel fraaie boerderijen en prachtige rustige dorpjes. Veel paarden en koeien. Hier en daar een schaap. Vraag me niet hoe maar op zeker moment zijn we in Haaksbergen bij restaurant de Nachtegaal. Ik begrijp dat we kort daarvoor een paar deelnemers kortstondig kwijt zijn geweest door een spoorwegovergang. De kop kon precies langs omdat de trein net was geweest. Maar die andere trein van de week kwam er al snel achteraan en heeft de groep gesplitst. Door slim navigeerwerk was men toch al snel ook bij de Nachtegaal. De uitbaatster begrijpt dat we op het terras willen zitten maar had er nog onvoldoende rekening mee gehouden. De tafeltjes moeten nog afgenomen worden. Geheel in stijl wordt er door een paar mensen het terras verbouwd, tafeltjes gezellig aan elkaar. Dat wordt afgestraft want zij krijgen pas eten als de rest al klaar is. Ik zal dat een keer uitleggen. Ieder restaurant heeft een prachtige plattegrond van het restaurant en het terras. Met keurig nummertjes voor alle tafels. Als je daar aan tornt dan raken ze in de war. Dan moeten ze eerst een nieuw systeem verzinnen. En dat kost tijd. Wij zitten aan een tafeltje voor vier en krijgen snel te drinken en ook onze uitsmijter Nachtegaal is snel gebakken, op bruin brood. Betalen is ook geen probleem want ze zien direct aan welke tafel je hebt gezeten. Zelfs de picknicktafel werd sneller bediend. Overigens heb ik even een rondje gelopen langs de deelnemers. De lokale eierboer is weer binnen. Ook nog een salade gezien, een soepie met een broodje en zelfs een pannenkoek.

Had ik al verteld dat Nol en Bob er zijn met volle bepakking. Ik dacht dat ze een test deden voor de kaap naar kaaprit. Blijkt dat ze deze rit gebruiken als aanloop naar Duitsland om onderdelen te gaan halen. Ze kamperen vanavond in de buurt. Ziet er wel spannend uit. Ze hebben overigens hetzelfde motorpak maar in verschillende kleuren. Nol met een Nederlands vlaggetje op zijn mouw.

De familie Vennik neemt afscheid omdat Robert vanavond nog naar Istanbul moet. Vind ik een goede reden. Karakter dat je dan toch de ochtend meerijdt en de lunch blijft.

Ook de middagrit voert ons weer door Twenteland. Volgens mij zijn we de driehoek A1, A12, Duitsland niet uitgeweest. Of zijn we ongemerkt even de grens over geweest? Geen Duits woord gehoord.

Ook in de middag weer een korte stop om de benen te strekken. Om even het verschil aan te geven tussen kerels en dames. De mannen gaan stoer naar motoren kijken en vertellen dat een Triumph tegenwoordig 1050 CC heeft (waar zijn die andere 45 gebleven?) in drie cilinders. Greetje gaat de berm in en plukt bramen. En daarna vertelt ze trots waarom er Toscane-Tibet experience op haar motor staat. En dat de kleuren van haar motor die van de Dalai lama zijn. En dat ze fly girl heet op het motorforum. Overigens vond men dat haar leertje in het haar voor de vlecht mij niet goed zou staan.

Rond half vijf zijn we in Borculo, alle plaatsnamen eindigen hier op Lo. Ruimte zat op de parkeerplaats. En toch is er, als wij rustig op het terras zitten, een camperbaas die zijn camper vlak bij mijn motor neer wil zetten. Een drankje gaat er wel in. Dorstig weer.

Een woord van dank en bewondering aan Anne en Henk. Al hebben jullie deze rit goed gejat van de Pan European club. Voor de uitvoering en begeleiding een dikke 8. Mooi tempo gereden en de club, en dat was geen kleintje, goed bij elkaar gehouden.

Ik ga weer op huis aan. Via Leersum want daar is mijn broer in een huisje en jarig.

Hof van Twente

